

TORNANT AL PASSAT

Sona el despertador, és hora d'anar al col·legi. Sóc Joan, un xiquet de dotze anys d'un poble menut de València. Com tots els dies, m'alce ràpidament i em dirigisc al bany per llavar-me la cara, pentinar-me... I, després de vestir-me i desdejunar-me amb ma mare, isc de casa i vaig a buscar el meu millor amic, Lluís. Som amics des de ben menuts, quan la seua família es va vindre a viure al costat de ma casa.

Lluís, com sempre, ix corrent de sa casa amb un entrepà a la mà perquè no li ha donat temps de desdejunar-se. Junts anem cap a l'institut. Allí no tenim massa amics perquè no ens agraden els esports ni la música, sols ens agrada parlar de ciència i electrònica. Al garatge de la casa de Lluís passem hores i hores investigant i treballant als nostres invents. No és un espai molt organitzat ni gran però a nosaltres ens encanta. Fem un gran equip perquè Lluís és un geni dibuixant els plànols i jo sóc molt bo en l'electrònica.

Hui estem molt impacients perquè és l'últim dia de classe abans de les vacances de Pasqua i anem a tindre molt de temps per a treballar al nostre nou invent: un casc que et permet veure el teu propi passat. No es per tornar a temps passats com l'època antiga, sinó per recordar la teua vida.

Després d'unes hores interminables a l'institut, eixim corrent cap al nostre taller. Lluís ja ha acabat els plànols i jo ja he començat amb el muntatge.

Una setmana després, ja està preparat, sols cal veure si funciona. Lluís no vol ser el primer en provar-lo, té por de rebre una descàrrega elèctrica, així que ho faig jo. Em pose el casc lentament i, després del compte enrere, el connecte.

De sobte, em trobe en una xicoteta habitació i puc veure als meus pares agafant i mirant amb ulls plorosos a un xicotet bebé. Sóc jo! Estic a l'hospital el dia en què vaig nàixer. També està allí la meua iaia Maria, que va faltar fa dos anys. Quina alegria tornar a veure-la!

En eixe moment sent un soroll estrany...La bateria del casc s'ha acabat! El deixe damunt la taula i veig Lluís amb cara d'intriga esperant que li conte què he vist. No sé per on començar, ha sigut la millor experiència de la meua vida. Quan aconseguixo relaxar-me, sols puc aconseguir cridar:

- L'invent funciona! Ho hem aconseguit! És meravellós!

Li conte a Lluís tot el que he vist i posem a carregar el casc per poder tornar a utilitzar-lo. Que ganas tinc de tornar al meu passat. Potser, la pròxima vegada, puga anar al meu primer dia de guarderia, o al meu primer aniversari...És fantàstic!